

Derefter foretoges:

Valg af 17 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom.

Valgt blev: *Fr. Dalgaard, Victor Gram, Johs. Hansen, Lindberg, Lars M. Olsen, Edel Saunte, Teichert, Jørgen Gram, Heick, Helesen, Thisted Knudsen, Laurits Pedersen, Einar Simonsen, Thestrup, Bartholdy, Svend Jørgensen og Mogens Fog.*

Forhandlingen om Forespørgselen til Udenrigsministeren genoptoges.

Ole Bjørn Kraft: Inden jeg gaar over til at fremsætte de Udtalelser, jeg skal gøre ved denne Lejlighed, vil jeg gerne give Tilslutning til den højtærede Udenrigsministers Redegørelse til Tinget vedrørende Grønland. Jeg synes, at den var klar og tydelig, og jeg tror, den har Tilslutning fra alle Sider inden for Tinget. En Række af de øvrige Spørgsmaal, som Udenrigsministeren behandlede, vil jeg komme til at nævne i Løbet af min Tale.

Intet er i Dag vigtigere end at danne sig et sandt Billede af Verden, som den er, og intet er vanskeligere. Vi forhindres deri af to Ting. Den ene er vore Ønskedrømme, det vil sige vore ideelle Forestillinger om, hvorledes Verden burde være indrettet. De sætter det Maal, som det er værd at kæmpe for; vi maa blot aldrig, saa længe vi kun er undervejs eller maaske slet ikke er begyndt at gaa, indbilde os, at vi er ved Maalet. Et saadant idealt Maal er Verdens Forenede Nationer. De Forenede Nationer har skabt deres Organisation, og Arbejdet her maa fortsættes og udbygges saa langt, vi kan naa. Men det er nødvendigt for os at konstatere, at hvor store Opgaver FN end kan løse paa det humanitære, det sociale og det økonomiske Omraade, saa vil i den nuværende Situation i Verden Organisationens Haand være lammet, naar det drejer sig om at sikre Verdensfreden.

FN bygger sit fredsbevarende Arbejde paa to Forudsætninger, som ikke er blevet opfyldt, den ene, at Freden virkelig var tilvejebragt, først og fremmest den tyske Fred, den anden, at Samarbejdet mellem de tre store Magter, eller maaske rettere de to, den engelsktalende Verden og den russiske, som saa effektivt førte frem til Sejren over Nazismen, var blevet fortsat ogsaa i Freden og derved kunde sikre og udbygge den. FN's Sikkerhedssystem bygger paa Stormag-

ternes Enighed. Det bryder sammen som et Korthus ved et Brud mellem Stormagterne. Vi kan haabe paa en fremtidig Udvikling, der skaber andre Vilkaar, men vi kan ikke i Dag hente nogen Tryghed her. Det er en mulig Fremtidsverden, vi læser om i De Forenede Nationers Pagt, men det er ikke i Dag et Led i det virkelige Billede af Verden.

Thi i 1947 brød Stormagternes Samarbejde i sønder. Verden er i Dag skarpere politisk opdelt end før Krigen. De Forenede Nationers Fredsmaskineri er vel, som Udenrigsministeren sagde, ikke ophørt at fungere, men det er aldeles afmægtigt over for de store Problemer, som har rejst sig, naar det gælder om at udligne Modsetningerne mellem Stormagterne. Vi er gledet ind i en Periode, hvor Stormagtspolitikken fuldstændig dominerer, og disse Magter søger at udbygge og udvide deres Positioner: Russernes Ekspansion, Truman-Doktrinen, Marshall-Planen, Molotov-Planen, Kominform, Strejkerne i Frankrig og Italien er lige saa mange Overskrifter til denne Positions-krigs skiftende Faser.

Og vore Ønskedrømme. Den russiske Ekspansion har dræbt en af disse store Ønskedrømme. Vi havde forestillet os et fredeligt Samarbejde i Europa, skabt ved en Samvirken mellem frie, demokratiske, selvstændige Stater. Til disse frie demokratiske Stater hørte ogsaa Tysklands tidligere Vasalstater langs Europas Østgrænse og de smaa Nationer, der heroisk tog Kampen op under den ene eller den anden Form. En saadan Kæde af frie, selvstændige, demokratiske Stater forestillede vi os som en Bro mellem Rusland og det øvrige Europa, lige venligt indstillede til begge Sider, trygge ved den store Nabos Styrke mod tysk Erobringslyst, en af Fredens sikre Garantier, et Beskyttelsesbælte lagt rundt omkring Europa mod fjendtlige Hensigter fra nogen Side. Men denne Ønskedrøm er forsvundet. Der er ikke længere nogle frie, uafhængige, demokratiske Stater i Østeuropa. Paa den ene eller den anden Maade er de i Dag inkorporeret i den russiske Magtsfære som en Række autoritært styrede Politi- og Soldat-Stater. Denne Zone mellem Østersøen og Adriaterhavet bestod mellem de to Verdenskrige af 13 uafhængige Stater med et Areal, der var 4 Gange saa stort som Tysklands og havde dobbelt saa mange Indbyggere; 40 pCt. af Europas Befolkning levede i dette Omraade. I Dag er hele denne Gruppe af Stater med Undtagelse af Grækenland og Østrig, der er Kampomraader, og Finland og Ungarn, der er under Omdannelse og under et uhyre russisk Pres, ind-